ఆలిండియా రేడియో (విశాఖ) వారి "సూపర్ హిట్"
ప్రసారం: 6,4-87 తరవాత మళ్ళీ మళ్ళీ

తడిసి మోపెడు

నా పంధొమ్మిదో యేట చేరాను. పొలాలూ స్థలాలూ కొలిచే సర్వే ఉద్యోగంలో అప్పట్లోనూ ఆ తరవాత చాలా కాలంవరకూనూ మన రాష్ట్రంలో చాలినన్ని రోడ్లు ఉండకా రోడ్లున్నా బస్సుసౌకర్యాలూ లేకా నా ఉద్యోగధర్మం చాలా కాలం పాటు నడిచే నిర్వహించాను.

నడిచీ నడిచీ కొలిచీ కొలిచీ రాష్ట్రంలోని ఇరవై మూడు జిల్లాల్లో పద కొండు జిల్లాలు తిరిగాను. సాగినన్నాళ్ళు సాగిన నా నడకకి సుమారుఎనిమి దేళ్ళ కిందట మోపెడ్లు ముమ్మరంగా మార్కెట్లోకి దిగినప్పుడు బ్రేకుపడింది బ్రేకుపడ్డ నడక అక్కడ అగిపోయిందనుకోకండి. నా నడకకి పడ్డ బ్రేకువేగాన్ని ధ్వనినీ పెంచడానికీ నా స్థానిక ప్రయాణాల పరిమాణాన్ని గుణీకృతం చెయ్య డానికీ పడ్డాది గాని ఆపెయ్యడానిక్కాదు ఎందుకంటే ఆ ఎనిమిదేళ్ళనాడు నేనొక మోపెడ్ కొన్నాను.

దరిద్రుడు తల కడిగితే వడగళ్ళవాన అన్నారు. అలాగా నేను మోపెడ్ కొన్న మర్నాడు డ్యూటీకొస్తుండగా ఏ హెచ్చరికా లేకుండా వానపట్టుకుంది. ఇంతా అంతా కాదు, అరగంట వ్యవధిలో అరవై మిల్లీ మీటర్లు కురిసి ఠకీమని ఆగిపోయింది. కాపురం మల్కాపురంలోనూ డ్యూటీ టౌన్లోనూ కావడం వల్ల ఈ అరగంట ప్రయాణంలోనూ నేనూ నా మోపెడూ చిత్తుగా తడిసి ఓ కిలో మీటర్ దూరం బండి తోసుకోవలిసొచ్చింది. నే ననుకున్నట్టే నన్ను పలకరిం చిన వాళ్ళందరూ మోపెడ్ కొన్నారా; ఎంతైందిఅని అడగడం; అందరికి ఒకటే సమాధానం చెప్పడం సంభవించింది అదే-తడిసిమోపెడు.

అందరూ ఆ సమాధానాన్ని అలా మింగేసి వూరుకున్నారు. మా డాక్టర్ ఫ్రెండు మాత్రం "పోన్లే, ఇన్నాళ్ళకి నువ్వు కూడా ఓ బండివాడి వయ్యేవన్న మాట అన్నాడు. అతను అంతకు ఐదారేళ్ళ కిందటే ఇంటివాడూ బండివాడూ అయ్యేడు. అంచేత మరి నేనేం మాటాడలేదు.

అప్పుడెప్పుడో ఒకాయన మేక పిల్లనికొనుక్కెడుతూ వుంటే ఇది మేక

పిల్ల కాదు కుక్క పిల్ల అని పద్ధతిగా చెప్పి కుట్రచేసి ముగ్గురు పెద్దమనుషులు ఆ మేకపిల్లని అపహరించేరుట. అలాగ అపహరించే వుద్దేశంతో కాకపోయిన నా మోపెడ్‌నీ, దాన్ని కొన్నందుకు నన్నూ అపహాస్యం చేస్తూ జనం డైలాగు లెయ్యటం అదో ప్రహసనాల మాలిక, ఆ వివరాలు కొద్దిగా మనవి చేస్తాను.

పాపారావుగారిని, విశాఖపట్నం రచయితలకి ఓ అన్‌లిమిటెడ్ క్రిటిక్కు రాజకీయ శాస్త్రం నుంచి రతి శాస్త్రం వరకు అన్నీ చదివి విమర్శించడమే అతని కాలక్షేపం, ఓ అరగంట అతని మాటల్ని పాలో అయినవాడు ఐదారు జీవిత సత్యాలను క్రొత్తగా గ్రహించక తప్పదు. ఆయనొకసారి నేను మోపెడ్ మీద వెళ్తుండగా తటస్థపడ్డాడు. ఆస్పత్రి డౌన్‌లో సర్రుమని వొచ్చేస్తూవుంటే. ఎంతదూరం వించి చూసేడోగాని చెయ్యి అడ్డం పెట్టి ఆపేడు, "ఏటివాయ్, మంచి జోరు మీదుండే ఎవహారం!" అన్నాడు. "ఔను, మోటారుంది కదా ఇంకా జోరుగా వెళ్లక పోవాలా?" అన్నాను." నన్ను పౌల్ట్రీ దగ్గర దింపె స్తావేటి" అన్నాడు. "ఓ!" అన్నాను, వెనకాతల కూచోమని సూచనచేసి. అతను నావేపూ నా బండివేపూ పరీక్షగా చూసి "లాబంలేదు గురూ. ఇది మన్ని కాయదు. దీనికి గుండె సిన్నది, పీ టుసిన్నది.ఇలాటిది కొన్నావేటి గురూ, ఆగి వన్నాల్లాగి నావు గదా, కుంచెం పెద్దది కొన్లేకపోయేవా!" అనేశాడు.

మరోమాటు మా బావమరిది కూతురు వరలక్ష్మి- ఇంటరో యేదో చదువు తూవుండేది అప్పట్లో. దొండపర్తి బస్టాప్ దగ్గర "మామయ్యోయ్ అని పెద్ద కేకేసి ఆపింది. "ఏంటి మామయ్యా బొత్తిగా అటూ యిటూ చూడ కుండా వెళిపోతున్నావు? ఎవరేనా లిఫ్ట్ ఇమ్మని అడుగుతారని భయమేనా ఆదంతా?" అంది. "అలాక్కాదే మేనకోడలా, ఈవూళ్ళో మోటర్లవాళ్లు రోడ్డు మీద ట్రాఫిక్ సిగ్నల్స్ మీదా తప్ప మరెక్కడా దృష్టి పెట్టుగో కూడదు యూబై గజాలకో స్పీడు బ్రేకర్ పడేసి గజాలకో గొయ్యినీ.మనుషులవేపుచూస్తూ పోతే గోతులో పడ్డం ఖాయం, అందుకని! అన్నాను "ఐతే నీ మూషిక వాహనం మీద నన్నెక్కనియ్యవా?" అంది "ఎక్కడ దించ మంటావు" అన్నాను, "జగదంబా సెంటర్లో దింపేస్తేమామయ్యా అక్కణ్ణుంచీ కాలేజీకి బస్సులో వెళిపోతానూ "అంది,

ఒకటికి రెండు ప్రాణాలు కదా అనీ. అందులోనూ ఆడపిల్ల కదా అనీ జాగ్రత్తగా వెళ్తున్నాను, ఆపిల్లకి ఆస్పీడు నచ్చకపోతే గేరుమార్చు, స్పీడు

పెంచు అని, పాటవరసలో కాకపోయినా మాట వరసకైనా ఆ మాట చెప్పే ప్పుగా డాబాగార్డెన్ స్టాప్‌కీ జగదంబా జంక్షన్‌కీ మధ్య తనెవక్కళ్ళిన బస్సు మమ్మల్ని దాటుకుని వెళ్ళిపోయిందిది. నేను స్లోగా వెళ్ళే బండి కొన్నానని విసుక్కుంటూ విశ్వనాథంవిగ్రహం దగ్గర బండి ఆపించి దిగెళ్ళిపోయింది.

ఆవేళనించి నాకు కసిపెరిగిం దనుకుంటాను. రోజూ మల్కాపురం నించి, ఆఫీసుకి వచ్చేటప్పుడు రంహ్యాకుని నలభై కిలోమీటర్ల స్పీడులో వచేస్తూ నా బండికేం అని ధీమా పడ్డం మొదలెట్టేను. ఓరోజు అలావస్తూ. డ్రైవాక్‌కి కొంచెం దక్షిణంగా ఒకచోట మూడున్నరహార్స్ పవర్ బండినొక దాన్ని దాటేశాను కూడాను. ఆ బండిమీద తెల్లటియూనిఫారం వేసుకున్న ఆఫీసర్ ఒకాయన వస్తున్నాడు, ఆ బండికూడ తెల్లరంగేవేశారు. వెనక్కాల ఒక ఆడ కూ... ... తెల్లటి పిల్ల కూచుంది. ఉంటేనాకేం? నేనునా బండితో ఆబండని దాటేశానన్నది తేట తెల్లమైపోయింది,

అయితే అతనలా ఊరుకోలేదు. ఓకనిమిషం గడిచేలోగా డుబ్ డుబ్ లాడుకుంటూ నా కుడిపక్కగా వొచ్చేసి "మిస్టర్, ఓ క్షణం ఆగుతావా నీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు ఇంగ్లీషులో. నాకు కొద్దిగా భయం వేసింది. అతని బండి మీద "నేవల్ పోలీసు" అని రాసుంది. ఎక్కువ స్పీడులో వస్తున్నానని నా మీద ఏదైనా కేసుపెట్టమని సివిల్ పోలీసుకి సలహాగానీ ఇచ్చేస్తాడేమో నా నాయనా అనుకున్నాను. కాని అంతలోనే ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. నా బండి ఏక్సిలరేటరు సరుకే గాని గేరు బండి కాదు, ఎంత పీక్కున్నా నలభై కిలోమీటర్ల స్పీడు కన్నా వెళ్ళదు. అదో పెద్ద స్పీడు కాదు అంచేత "ఓ, ష్యూర్" అని నా బండిని పక్కగా తీసి ఆపాను. ఎందుకేనా మంచిదని, కిందికి దిగి, నిలబడి, స్టాండు కూడా వేసేను. అతను నా బండిని దాటుకెళ్ళి అక్కడ తనబండి ఆపి; ముందు ఆ అమ్మాయిని దిగమని, తరవాత తనుదిగి; స్టాండేసి నా దగ్గరి కొచ్చేడు.

"ఎన్నాళ్ళయింది, ఈ బండికొని?"

"రెండు నెల్లవుతోంది"

బండి హేండిలూ బ్రేకులూ అవీ పట్టుకుని చూశాడు. ఓసారి స్టార్ట్ చేసాడు. కళ్ళెగరేసి "బానే పోతున్నట్టుందే!" అన్నాడు,

"పరవాలేదు" అన్నాను, జాగర్త భయం నాస్తిధోరణిలో.

"అదే నేనూ అనుకుంటున్నాను." అని; ఆ అమ్మాయిని రమ్మని సంజ్ఞ

చేసేడు. ఆవిడ రాగానే "చూశావా; నే చెప్పలే?" అన్నాడు నావేపు తిరిగి, "మా ఆవిడకి ఇలాటి వొకటి కొందామని ఉద్దేశం. మీ సలహా ఏమిటి?" అన్నారు.

దాంతో నాకు భయం పోయిందిగాని ఏదో వికారం పుట్టింది. "ఓ, తప్పకుండాను. ఇక నేను వెళ్లొచ్చా?" అని బండి స్టార్ట్ చేసాను.

* * *

జీవితాన్ని గురించి సూక్ష్మంలా మోక్షంగా వ్యాఖ్యానం చెయ్యమని ఓ తత్వవేత్తని అడిగితే ఆయన చెప్పేడుట: జీవితం అనేది, మాట వరసకి నువ్వూ నీ మిత్రుడూ కాఫీ హోటలుకి వెళ్ళి చెరొక రవ్వ దోశె ఆర్డరివ్వడం లాంటిదని చెప్పొచ్చు. సర్వర్‌కి, మీ కిద్దరికీ విభేదాలు కల్పించాలన్న తలంపు లేదు. దోసె వేసేవాడు మిమ్మల్నసలు చూడలేదు, కాని చివరికి ఏమైంది? నీ మిత్రుడి కెదురుగా ఉంచిన ప్లేట్లో దోశ కొంచెం పెద్దది; మరొక్క బాయ ఎర్రగా కాలింది. అనిపిస్తుంది అంతే—

తనకి లేదని ఏడిస్తే వో కన్ను పోతుందనీ, ఇంకోడికి ఉందని ఏడిస్తే రెండోకన్ను పోతుందనీ మరో తత్వవేత్త సెలవిచ్చారట. అయినా ప్రపంచం అంతా రెలెటివిటీ మీదనే నడుస్తోందని నా అనుమానం. నా ఉద్యోగం కన్నా (నా అర్హతలే ఉన్న) సూర్యారావు కొచ్చిన ఉద్యోగం మంచిదేమో. మా కిచ్చిన క్వార్టర్స్ కన్నా (నా పేజ్ గ్రూప్‌లోనే ఉన్న) కృష్ణారావు కిచ్చిన క్వార్టర్స్ ఆరోగ్యమేమో. ఇంకా కొంచెం లోతుకి వెడితే మా ఆవిడకన్నా ఆ మనోహర్రావు గారి పెళ్ళాం అందమైందేమో, మా పిల్లలకన్నా గోవిందరావు గారి పిల్లలు స్మార్ట్‌గా ఉంటారేమో.

నాకు తెలుసు. మీలో చాలామంది ఇలా ఆలోచించరు. ఎవరికెలా రాసి పెట్టుంటే అలాగ అని సంతృప్తిపడి జీవితాన్ని గొప్ప కంటెంట్‌మెంట్‌తో అనుభవిస్తున్నారని నాకు తెలుసు. కాని నాదౌర్భాగ్యమేమిటో. సంతృప్తి అన్నది అసలు లేకుండాపోయింది! రోడ్డుమీద నా మోపెడు తోలుకుంటూ వెళ్తానా. మిగిలిన మోటారు వాహనాలు దేన్ని చూసినా నాకు చిరాకే, అసూయే. నాది సగం హార్స్‌పవర్ బండిలెండి. ఆఫీసులో నా రూమ్‌లో నాతో కలిసి పని చేసే మిగతా నలుగురికీ ఒకటిన్నర హార్స్‌పవర్ బండ్లున్నాయి. పక్క రూంలో నాకన్నా చిన్న ఉద్యోగస్తులు ముగ్గురికి ఒకటిం ముప్పాతిక, రెండున్నర,

మూడున్నర హార్స్‌పవర్లు గల బండ్లున్నాయి. వాళ్ళందర్నీ చూసి అసూయతో, చిరాకుతో కుళ్ళిపోయి చస్తూ వుంటాన్నేను. మా ఆఫీసులో మిగిలిన వాళ్ళలో చాలా మందికున్నవి మోపెడ్లే, అయినా అవన్నీ ఇంకేవేవో కంపెనీలవి. తడిసి మోపెడ్లు కావు తడవని మోపెడ్లేమోనని నా బండికన్నా ఏదైనా నయమేమోనని అనిపిస్తుంది అస్తమానంన్నూ.

ఈ ఎనిమిదేళ్ళలోనూ నా మోపెడ్‌ని చిన్నచూపు చూసిన సంఘటన లైతేనేమి, దాన్ని కొన్నందుకూ—అనేక మందిలాగా ఏడాదో రెండేళ్లో గడవగానే అమ్మి పారేసి మరో పెద్దబండి కొనకుండా దాన్నే మెయింటేన్ చేస్తూ ఏకబండీ వ్రతుడిగా కొనసాగుతున్నందుకూ—నన్నో అప్రయోజకుడిగా చూసిన సంఘటన లైతేనేమి, చాలా జరిగేయి. మాట వరసకి కొన్ని ఉదాహరిస్తాను.

ఓసారి కాలేజీ డౌన్ మీదుగా కలెక్టరాఫీసుకి వెళ్తూండగా త్రోవలో రెల్లివీధి దగ్గర ఏమైందనుకున్నారు? ఓ ఇద్దరు, రోడ్డుమధ్యని నిర్భయంగా నిలబడి ఏదో మాటా మాటా అనుకుంటున్నారు. నేను హారన్ మోగించాను. వాళ్ళు కదల్లేదు. వాళ్ళ గొడవే వాళ్ళది! వీళ్ళ పని ఇలాక్కాదని బండి ఆపేను అంటే. ఇంజిన్ ఆపకుండా బ్రేకుమాత్రం వేసేనన్నమాట. మళ్ళీ హారన్ మోగించేను. అబ్బే. వాళ్ళు అంగుళం కూడా జరగలేదు. ట్రాఫిక్ రూల్సన్నీ తప్పని సరిగా అమలు పరుస్తానని ఆర్. టి. ఓ ఆఫీసులో రాతమూలకంగా హామీయిచ్చి రోడ్డు టాక్సు కట్టిన నాకు, ఏ హామీలూ ఇవ్వకుండా రోడ్డు టాక్సు కూడా కట్టకుండావున్న వాళ్ళు.దారివ్వకుండా నిలబడ్డమా అని నాకు ఉక్కురోష మొచ్చింది. జేబులో చెయ్యిపెట్టి రెండు పదిపైసల నాణాలుతీసి ఇద్దరికీ చెరోటీ ఇచ్చాను. వాళ్ళు కొంచెం ఆశ్చర్యపడినా అసంకల్పితంగా పుచ్చేసుకున్నారు. నేను బండి లాగించేసి జోరుగా వెళిపోతూ "గుడ్డోడికీ చెవిటోడికీ దర్మం" అని కేకేశాను.

మరో మాటేమైందనుకున్నారు? డైమండ్ పార్క్‌కి దగ్గిరగా రోడ్డు మధ్యనే, మళ్ళా!) ఓ నలుగురు నిలబడి ఎన్నికల్లో ఎవరు గెలుస్తారు, ఎందుకు—అన్న విషయం మీద కాబోలు, తీవ్రమైన చర్చలో ఉన్నారు. వాళ్ళక్కూడా తప్పుకోమని సూచిస్తూ హారన్ కొట్టాను. వాళ్ళేం తప్పుకోలేదుగాని అందులో వొకాయన "ఎందుకు" అన్నట్టు చూశాడు, చుట్టూ చూశాను. ఎంతెంత లేసిపెద్ద పెద్ద వాహనాల వాళ్ళూ మనకెందుకులే అన్నట్టుగా వాళ్ళే తప్పుకుని పోతు

న్నాడు. "ఇక్కడ పార్కు ఎక్కడుంది!" అన్నాను. నన్నో వెర్రిపెధవ కింద చూసి "ఇదేగా" అని పక్కనే ఉన్న పార్కు వేపు చూపించాడు అతను. నేను బండి బ్రేకులు వదిలి ఏక్సిలరేటరు బిగించి "మరి మీ మీటింగు రోడ్డు మీద పెట్టేరేమిటి?" అంటూ లాగించేశాను!

ఇంకోమాటు—ఇసకతోట దగ్గిర! ఇసకతోటంటే తెలుసుగా, మంచి రద్దీ అయిన ప్రదేశం, జనం బోలెడు ఇళ్ళు కట్టుకున్నారు. అయినా ఎవ్వరూ ఇళ్ళల్లో ఉండరు. అంతా రోడ్లమీదనే ఉంటారు. ఏడాది పొడుగుతా కలిపి కనీసం పదిమంది, ఒక్క పిక్నిక్ సీజన్‌లో మాత్రం ఇరవైమంది లారీలకింద పడి చచ్చిపోతూ ఉంటారు. ఏక్సిడెంట్ జరిగిన గంటలో అంతా మర్చిపోయి మళ్ళా రోడ్డుమీదకి చేరుకొంటారు—అలాటిచోట నేను మోపెడ్ మీద వెళ్తా వుంటే ఒక ఆజాను బాహుడు తీరిగ్గా రోడ్డు ఇట్నుంచటు దాటుతున్నాడు. నా బండి నేను నడుపుతున్న ప్రకారం వెళితే అతన్ని గుద్దేయడం ఖాయం, అయినాసరే, పెళ్ళైపోయిన పిల్ల మేనత్తకొడుకుని చూసి బెదరనట్టు దీమాగా వెళ్లేడతను. నేను రోడ్డుకి పక్కగా నా బండి ఆపి (ఇంజిన్ ఆపలేదు, బ్రేకేసే నంతే.) అతన్ని పిల్చాను, "అప్పారావు ఇట్రా ఓసారి!" అని—

అతను వచ్చేడు. "నా పేరు అప్పారావు కాదు"

"సింహాచలమా?" అన్నాను

"కాదే."

"పోనీ పైడితల్లి," అన్నాను.

"అదీకాదు, ఇంతకీ ఏటి?" అన్నాడతను.

నేను కళ్లెగరేసి "మంచి పెర్సనాల్టీ గున్నావోయి. "అన్నాను.

అతను కాలర్ పైకెత్తుకుని మీసం సవరించుకుని "ఆయి." అన్నాడు, ఖుషీగా.

"కానీ, ఇదుగో ఈ రోడ్డుమీద నువ్విప్పుడు నడచినట్టు నడిసే ఏ లారీయో గుద్దేసి కారో శెయ్యో ఇరిగిపోద్ది. నువ్వు ఆస్పటలుకి ఆడు జేలుకి ఎళ్ళిపోతారు. తెల్సా?" అని బోధించి యథాప్రకారం బండి లాగించేశాను.

ఇలాగ ట్రాఫిక్ రూల్సు గురించీ రోడ్డుమధ్యని పాదచారులు నిలబడుట లేక నడచుట యందలి ప్రమాదములు అనే విషయం గురించీ ఇంకా ఈ వూళ్లో ఏడులక్షల తొంభైతొమ్మిదివేల తొమ్మిదివందల మందికి పైగా చెప్పాలి.

ఎందుకంటే ఈ ఊరి జనాభా ఎనిమిది లక్షలుట, అయినా నేను నిరుత్సాహ పడ దల్చుకోలేదు.

* * * *

మొన్నోరోజు ఆఫీసు నుంచి కొంచెం త్వరగా ఇంటికొచ్చేసేను. మళ్ళా బయటికి వెళ్ళవలసిన పనున్నాది కదా అని మోపెడ్ ఇంట్లోకి తెచ్చుకుండా రోడ్డువారని ఉంచేసేను. కిటికీ పక్కని కూచుని కాఫీ తాగుతూ ఓ కన్ను అటుంచేను. ఇంతలో ఎవరో ఓ మనిషి నా మోపెడ్‌ని అదే పనిగా గమనిస్తూ అందుకోసం దాని చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తున్నట్టు తెలిసిపోయింది. ఏదైనా కుక్క అలా తిరిగిందంటే దాని అర్థం వేరు కనక వెంటనే లేచి వెళ్ళి తరిమేసే పని, అయితే మనిషే కదా అని నిర్లక్ష్యం చేసినందుకు అతనేం చేశా డనుకున్నారూ?

అబ్బే! అతను నా మోపెడ్ దొంగతనం చెయ్యలేదు. దానికెంత గుండె కావాలి! అసలు ఎవరైనా ఆ మోపెడ్‌ని ఉన్నదున్నట్టుగా స్టార్ట్ చెయ్యగలిగితే సన్మానం చేసో చప్పట్లు కొట్టో దాన్ని అతనిపేర రిజిస్టర్ చేయించేసే యొచ్చని నా సహోధ్యాయులు కొందరు అంటారు.

అయితే అతనేం చేసేడు? మా పక్కవాటా వాళ్ళ తలుపుకొట్టి ఈ మోపెడ్ ఎవరిదండీ అని అడిగేడు, వాళ్ళు నాపేరు చెప్పి, మా వాటా చూపించేరు. (అంతా కిటికీల్లోంచి కన బడుతూనే ఉంది.) అతను మా తలుపు తోసుకుని లోపలికొచ్చేసి నమస్కారం చెప్పి కుర్చీ ఈడ్చుకుని కూచున్నాడు. నేను ఫలానా కంపెనీ మోపెడ్ల సేల్స్ ప్రొమోటర్న్ని చెప్పేడు. నాకు అర్థమైపోయింది. నా మోపెడ్ ఆ కంపెనీదేగా, ఫ్రీ సర్వీసింగు, చెడిపోయిన పార్టులకి బదులు కొత్తవి చవగ్గా సరఫరా చెయ్యడం అలాంటి కార్యక్రమాలేవో ఉన్నాయిగాపును, అనుకున్నాను.

అతను చెప్పింది వింటే నాకే కాదు, మీక్కూడా కోపం వస్తుంది.

నా మోపెడ్ ఎనిమిదేళ్లనాటి మోడల్లోదిట. దరిమిలను ఆ కంపెనీవారు ఇంకా కొంత కృషిచేసి ఈ మోపెడ్ నాణ్యతను పెంచుకుంటూ పోయి కొత్త రకాలు విడుదల చేస్తున్న కారణంగా నా 1979 మోడల్ మోపెడ్ ఇంకా రోడ్డుమీద తిరగడం కంపెనీకి అంతమంచిది కాదుట. అందుకని దీన్ని ఏదో ధర కంపెనీకే ఇచ్చెయ్యాలన్నాడు.

నేను కొంచెం బాధ పడ్డా. చివరికి పోనీ సరేలే అన్నాను. ఎంతధర చెప్పొచ్చు—అని కాయితం కలం తీసి లెక్కేశాను. మొదట కొన్నది మూడు వేల ఎనిమిదివందలకి ఏడదిలో రెండు టైర్లూ ట్యూబులూ పోయాయి. అప్పట్లో మూడువందలు. రెండోయేడు నడుస్తుండగా ఓమారూ, నాలుగేళ్ల తరువాత ఓ మారూ ఇంజన్ రిపేర్ చేయించేను. మూడువందలు. ఆరోయేడు నడుస్తూ వుండగా కొత్త ఇంజన్ వేయించేను. ఆరువందలు. మధ్యలో మరో రెండు సార్లు టైర్లు ట్యూబులు మార్చాను, ఆరువందలు. మొన్న డిశంబర్‌లో కార్బు రేటరు క్రొత్తది వేసేను. మూడువందలు. ఇంకా సైలెన్సర్ డీ కార్బనైజ్ చెయ్యడం. బ్రేకు షూలు మార్చడం, బెల్టులు మార్చడం లాంటి చిల్లరమల్లర రిపేర్లకి ఐదువందలు పెట్టాను. అంతాకలిపి ఆరువేల నాలుగు వందలైంది. మరి ఈ ఎనిమిదేళ్ళూ పెట్రోలు పోయించేను కదా. దానికో నాలుగువేలేనా అయ్యుండదూ? అంచేత పదివేలిచ్చి పట్టుకుపోతే అదే పదివేలన్నాను. మీరు నవ్వుతున్నారు కదూ, అతనూ నవ్వేడు. అదంతా ఎందుకు గానీ, ఇచ్చే ధర చెప్పేమన్నాడు.

"ఇచ్చేధర కాకపోతే మరేమిటి! ఇప్పుడు మీరిది పట్టుకుపోతే నేనుకొత్త బండి కొనుక్కోవాలి కదా. ఈ మాటు మోపెడ్ కాకుండా కనీసం రెండు గేరైనా ఉండేదిగా చూసి కొనుక్కుంటాను," అన్నాను.

"అలా అయినా ఎనిమిది వేలకి మించి లేదే." అన్నాడతను.

"అవునయ్యా, ఎనిమిది వేలకి మించిలేదు. కాని ఇప్పుడేదో కొత్తరూల్ వచ్చింది కదా. పన్నెండేళ్లకి ఒకేసారి రోడ్డుటాక్సు కట్టాలని, దాని మాటేమిటి మరి?" అన్నాను.

అతను కోపంగా మొహం పెట్టి "అసలు మా కంపెనీ మోపెడ్‌ని మీరు సరిగా మెయిన్‌టేన్ చెయ్యకుండా డొక్కులాగా తయారుచేసి. ఏ కీలుకా కీలు విరిగ్గొట్టి రోడ్డుమీద ధమ ధమ ధమ ధమ అని చప్పుడు చేసి అందరి దృష్టి ఆకర్షిస్తూ మా కంపెనీకి అప్రదిష్ట తెస్తున్నారు. అందుకని మీ మీద పరువు నష్టం దావా వేస్తాం" అని లేచి వెళ్ళిపోయాడు.